

semina vermi e silenzio
 sotto i suoi passi,
 traffica culle e bare.
 Nelle tetre carsie degli ospedali
 s'aggira indisturbata
 ride sfacciata
 con le Febbri infermiere,
 fa vacillare le lampade
 e abbrividir le carni dei malati.
 Poi torna al cimitero, sua dimora
 con qualche preferito.
 Spesso ella segue gli eserciti in guerra
 come le bagasce,
 si adorna di nastri sanguigni
 e danza al ritmo delle marce;
 ma la pestilenza è il suo carnevale.

Ad ogni nuova creatura che nasce
 imprime sul volto un marchio fatale
 che non si cancellerà mai più.¹

¹ Smrt. — Tercijalka, koščena in besna,
 vsa tolsta samih sveč in kadila,
 se ponaša s šopki makovimi;
 seje črve in molk
 pod svoje korake,
 prodaja zibelke in mrtvaške odre.

Pesem, ki po vsebini, obliki in izrazu ne pri-
 naša čisto nič novega. Stara misel, stare podobe,
 ki pa so jih italijanski sosedje onkraj Alp znali
 drugače harmonizirati; tu ni nobenega sledu o
 Buzzijevi deviški poeziji.

Prestave so dobessedne, zato ni iskati v njih
 nobenih dovršenosti in tudi ne soditi po njih fu-
 turistične poezije.

Po temnih hodnikih bolnišnic
 se vrti nemotena,
 se smeje nesramno
 z Mrzlico-strežnico,
 maja svetilke
 in stresa bolnikom meso.
 Potem se vrne na pokopališče
 s kakim izvoljenim.
 Večkrat sledi trume na vojno
 kakor mladenke,
 se lišpa s krvavimi trakovi
 in pleše ob ritmu pohodov;
 a kužna bolezen je njen karneval.

Vsaki stvarici novorojeni
 pritisne na obraz fatalni pečat,
 ki se ne bo nikdar izbrisal.

POLETNI SONET.

Zložil Al. Remec.

Na gladkih vodah solnči se poletje,
 poldanski mir krog čolna šepeta,
 spustil bi trudna vesla, da sva dva,
 ljubezni sklonil dušo bi v objetje.

Tako sem sam. Zori dni prošlih cvetje;
 za kučmo bi zamenjal panama,
 nadel drsalice, prek jezera
 da bi me nesle v prvo razodetje
 ljubezni, v tisto prvo, hipno srečo...

A zdaj je daleč vse to za menoj.

Ljubav v zvestobo vzknila je trpečo,
 mladost v življenje in življenje v boj.

Blisk šine, roka mahne, ve ne, kam:
 ljubav, življenje, boj — zdaj vas poznam.

KRIŽ SREDI POLJA.

Zložil I. Mohorov.

Nebo ko kri,
 na njem visi
 postovka, ki jo Bog drži.
 Tihi večerni čas
 ob prvem ave;
 od zarje razvnet krvave
 nagiblje se s križa obraz,
 ko da čaka in čuje,
 kaj v polju snuje
 in prosi na glas:
 klas ob klas
 udarja, šelesti,
 ko da plaho srce ihti:
 varuj nas!

Ah, in sem videl jih, ki so mimo šli
 in niso blagoslova prosili niti — z očmi...

